

Znamení snů

Darya Chopovská

4.B

Byl to tak živý sen. Zase jsem v něm bojovala proti osobě s maskou. Nevěděla jsem, s kým bojuju, ale věděla jsem, že tu osobu chci strašné moc porazit. Tenhle sen se mi zdá už celý týden, pořád jedno a to samé. A pořád to končí stejně, kdy mi ta osoba řekne, ano bojuješ dobře, vychází z tvé osobnosti veliká síla a energie, ale podívej se na svoje srdce, tam máš prázdno, žádnou sílu, žádný cit, a s tímhle vyhrát nemůžeš. Probudím se a řeknu si, jestli tohle není nějaké znamení. Každopádně se ze snu oklepu, vstanu a vracím se k běžným činnostem života. Což pro mě znamená vstát a dodat si odvalu jít do práce, která mě nebaví, ale peníze potřebuje každý. Jako mladší jsem měla sen, sen stát se spisovatelkou napsat něco, co by donutilo lidi se nad sebou zamyslet, zamyslet se nad životem a tím, co děláme. Bohužel lidi nad těmito věcmi nechtějí přemýšlet, protože mnohdy objeví hořkou pravdu toho, že dělají něco špatně, že udělali něco špatně nebo chtějí udělat něco špatně. Většina lidí ráda žije ve svých představách, že je vše v pořádku. Nalhávají to sobě, i všem ostatním. Nechtějí čelit problémům. Bohužel jsem se možná stala jedna z nich, můj problém je, že jsem měla sen být spisovatelkou, šla jsem za ním, ale neúspěšně. Proto jsem byla nucena přistoupit na jinou profesi, kde mě šéf má za hloupou krásnou ženu. A nalhávám si, že si na to zvyknu. Jakmile přijdu do kanceláře, už vidím ten až nechutný úsměv mého šéfa. Sednu si a začnu svůj další nudný den, další promrhaný den v mém životě. Píšu dopisy, vařím kafe a snáším oplzlé řeči mého šéfa. Když mám pauzu, jdu se projít ven a přemyslím, jaké by to bylo být svým vlastním pánem. Přemýšlím nad lidmi, co prochází okolo mě, jaké oni mají problémy, co se v nich skrývá. Myslím si, že každý člověk má v sobě filozofa, spisovatele, jen ne každý to chce projevit. Lidé se bojí vlastních myšlenek nebo se za ně stydí. Hrajou pořád hru na schovávanou před světem, jaký by mohl být, kdyby každý vyjádřil, co má ve své hlavě. Zažila jsem tolik citlivých lidí, kteří se mi ve svém vzplanutí začali svěřovat a najednou jsem v nich viděla tak krásné osobnosti, avšak toto vzplanutí vystřídalo probuzení do reality. Ti samí lidé věděli, že svět, který je venku čeká, neakceptuje jejich myšlenky ani city. Po tomhle mém menším odpoledním filozofování, se vracím do kanceláře.

„Sandro dneska budete muset zůstat v práci i déle,“ oznámil mi můj šéf.

„Jistě pane Hoopkinsne.“

Hodiny ubíhaly a lidé pomalu začali odcházet domů, nakonec jsem zjistila, že ve firmě jsem už zůstala jen já a můj šéf. Tohle zjištění se mi vůbec nelíbilo, ale i přesto jsem věděla, že nemůžu odejít.

„Sandro pojdte ke mně do kanceláře hned teď,“ v tu ránu mě zamrazilo po celém těle. Vstala jsem a vešla jsem do jeho kanceláře. Stojím před jeho stolem a on se zvedá ze své židle a přistupuje ke mně blíž, blíže, než by se mělo. Moje tělo jakoby bylo najednou ochrnuté a než jsem si to uvědomila, už mě začal líbat. V tu chvíli jsem se probrala a odrhla se od něho.

„Co si to dovoluujete?“ hned jsem se na něho osočila.

„Jestli tohle někde řekneš, vyhodím tě a dám ti takové doporučení, že už si nikde nenajdeš práci.“

Okamžitě jsem vyběhla z kanceláře a utíkala pryč domu s pláčem.

Když jsem přišla domů, pořád jsem nemohla zastavit pláč. Nakonec jsem vyčerpáním usnula. Byla jsem opět v mém známém snu, opět jsem bojovala a ta osoba měla stále masku. Najednou jsem hrozně chtěla vědět, s kým bojuju, a když se mi podařilo strhnout masku té osoby, byla jsem v šoku a hned jsem se probudila z mého snu. „Bože jsem to já sama.“

Ano bojovala jsem proti sama sobě. Jako kdyby i mé tělo ve snech vedlo boj, který jsem vedla i já ve svém životě. Jít si za svým snem i přes neúspěch nebo dal trpět své zaměstnání a obtěžování šéfa. Vstala jsem najednou s tak velkým pocitem síly, která mi chyběla v mém srdci. Rozhodla jsem se skoncovat s mým vnitřním bojem a pro jednou se už rozhodnout jak dál. A věděla jsem, že až skoncuju s tímhle vnitřním bojem, mužů vzít všechny síly a bojovat za něco ve svém životě, a to jsem taky udělala. Dala jsem výpověď v práci. A i přesto, že se mi stal tenhle hrozný incident jsem za něj vděčna, protože mě to posunulo dál. Protože díky tomuhle zážitku jsem si vybrala cestu, po které mam jít. Po lepší cestě. A možná, že teď svými knihami pomůžu nalézt lidem jejich lepší cestu. Bez toho aniž by si museli zažít takový hrozný okamžik ve svém životě jako já.